naſt wägga targaks piddas, ütles: „Külmetamisſe ſurm woib öige kerge ja maggus ſurm olla, ſeſt innimenne istub mahha, uinub, ja kui ülles ärkab, ſiis on ta ſurnud.“

Salla aſſi.

Üks ſoldat kirjotas tutwale kirja, panni pitſeriga kinni, — agga ei kirjotand peälekirja, — ja wiis posti maiasſe. Kirja wasto wõttes ütles posti herra: „Agga ſia polle jo peäle kirjotud ühti, kus pole ja kelle kätte ſe kirri peab minnema?“ — „Sedda polle tarwis iggaühhel teäda!“ kostis ſoldat, ja läks omma teed.

Kes otſib, ſe leiab.

Kaks ülleannetumat tullid tee peäl ühhe wanna öiglaſe mehhe wasto, wõtſid tedda kahhe wahhele, ja küſſiſid: „Kumb ſa ennemaſt woi ennam olled, kas wõlla-roog woi lol wasſikas?“ Wanna kostis: „Ollen öiete praego nende kahhe wahhele juhtunud.“

Pirkus ei olle tarkus.

Kaks kolitud meeſt, teine öiete ſuur ja teine koggoni piſſoke, juhtuſid hobilt kohto ette. Suur küſſis weikeſſe käeſt, mis ammetmees ta piddi ollema, — ja kui ta teäda olli ſanud, ütles pilgo pärraſt: „Mis tarkuſt teie ſuggueſel ka woib olla, — teid woikſin keige teie tarkuſſega tasko pista!“ „Miks mitte“, kostis teine, „ja kui ſedda teekſite, ſiis olleks teil wiſt ennam tarkuſt taskus kui peas.“

Kes ei lähhä, ſedda wiakſe.

„Eks ma ſulle jo ammo polle üttelnud, et ſa ükskord ikka torni lähhäd?“ ütles kohto tener ühhe wargale, kedda ta wangi wiis. — „Narri jut!“ wastas warras, „ma polleks ello-aialgi ſenna läinud, kui teie mitte ni armolinne ei olleks olnud, egga mind ſenna winud.“

Oppetus keik hea.

Ühhel rätſeppa iſandal olli ſe wiis, et omma õppi-poiſtele igga pühhapäwa õhtul